

Al doilea volum începe prin a desfășura sub ochii noștri evoluția bruscă și repede.

Corpul pus în sicriu nu încetează de a fi un corp. El își are viața sa proprie, cum o au miriadele de plastide care continuă a face parte dintr'ansul.

Are el conștiință? Dar câți oameni o au în viață? Și apoi ce putem ști noi? Ignoranța unui fapt nu ajunge pentru a 'l tăgădui. Max Verworm e convins, în mod absolut, că toate procesele sunt inconștiente la protozoare; Luigi Luciani crede exact contrariul. Care din doi are dreptate? Ce e conștiința? Ce e viața? Pascal și Claude Bernard nu ne spun ei că *definiția lucrurilor naturale e imposibilă?*

Să constatăm, până una alta, că existența subterană a corpului nostru e mult mai animată de cât cea de aici.

Dacă viața e mișcare, cum ziceau cei vechi, apoi lumea mormintelor e plină de mișcare. Indată ca am fost acoperiți de mormântul neîndurat, batalioane de mici animale se formează din corpul nostru, trăiesc și se reproduc.

Deja înainte de agonie asemenea insecte năvălesc asupra noastră, arătând chiar prin aceasta starea bolnavului. Ele însoțesc apoi cadavrul până la mormânt — mici neobservați, care arată atâta amicitie răposatului, fără să li se fi trimis măcar biletul de invitație.

Apoi, în mormânt, insectele vin în ordine — erarchie, mă rog! Așa, e musca *Stabulans*, apoi *Lacilia* și altele. Credem de prisos să le mai înșirăm, de oare-ce fie-care din noi le vom face cunoștință, numai atâta că nu ne va părea bine.

Știința aceasta, a vieții mormintelor, a fost inaugurată de învățatul Francesco Redi și botezată „Entomologia mormintelor.“

Cei vechi, deși nu o cunoșteau, dar credeau că moartea e un vis și că „viața viitoare“ — de sigur aceasta a mormintelor — e adevărata viață.

Și câtă mângâiere, cât balsam pentru suflet în credința unei vieți necunoscute, frumos închipuită, și care totuși se reduce la... „Entomologia mormintelor.“

Dar ce are a face? Avem convingerea și nevoia intimă a vecinicii sufletului omenesc, — și asta ajunge. Departe de noi de a încerca să slăbim această credință: sublimă speranță a murinzilor, mângâiere supremă a părașitorilor. Vom spune despre nemuirea sufletului, ceea ce filozoful a spus despre Dumnezei:

— Dacă n'ar exista, ar trebui s'o inventăm, pentru fericirea neamului omenesc.

DR. NAN

RUBRICA VESELA

Vocea rațiunii

Unei prințese

Intr'un benoar, odată, fee, eu te-am zărit din

[galerie,

Erai atîta de frumoasă! și cînd zîbind m'ai

[binoclat

Uitaiu ce piesă e, și 'ndată fui surd la strigă-

[tu-eroinei,

Lăsaiu și pe eroi să țipe... atît de mult m'ai

[fermecat!

Dar cînd văzui că lași binocul și 'ntorci spre

[scenă ochi-ți galeși,

Oh! coarda inimii-mi stingheră vrusei cu dinții

[mei s'o rump,

Ba chiar vrusei să sar în loja-ți, împins d'a

[dragostei vâpae...

Dar vai! Eu mă oprii d'odată, gîndind c'a-

[colo e mai scump!!

NARETTY.

MEDALIOANE

GEORGE A. VASESCU

Simpaticul deputat al colegiului I de Dorohoi, a început prin a fi militar pentru a intra apoi în luptele politice. Și azi încă, mai are în ținuta sa nuanțe din viața trecută.

Născut în Botoșani la 1856, a făcut politechnica la Paris și școala de aplicație de la Fontainebleau. Reîntors în țară a fost primit în armată cu gradul de locotenent.

A fost trimis apoi, ca atașat militar la Paris și Bruxelles, iar în 1892 a demisionat din armată, lăsând regrete și simpatii.

Azi se ocupă cu agricultura, fiind mare proprietar în Dorohoi.

NOTE DE LA PROCESUL D-LUI CAMIL DUMITRESCU

Se știe aproape de toată lumea cazul d-lui Camil Dumitrescu, oficer în rezervă, acuzat pentru niște scrisori adresate mai multor prieteni, printre cari figurau și d-nii Ioan și Anton Bacalbașa — «ilustru gazetari», cum erau numiți în actul de acuzare — scrisori în care desvăluia acțiunea barbară a maiorului Căliman cu sergentul Dimcea, bătae pedepsită deja. — Camil Dumitrescu a fost dat în judecată, invocându-se articolul de lege relativ la o insultă adusă superiorului.

În prima zi a procesului s'au ascultat mărturiile care au fost toate favorabile acuzatului. A doua zi au urmat pledoariile, a vorbit d. Arion; după dânsul urmează d. Pană, care a disecat atât de bine actul de acuzare, în cât însăși d. Paleologu, comisarul regal, l'a felicitat în public. D. Pană termină zicând: dacă maiorul Căliman, care a făcut barbaria, a fost condamnat numai la două luni, nu cred că se va condamna Camil Dumitrescu care a denunțat-o, făcând cu asta un serviciu armatei, la mai mult. După d. Pană urmează d. Mille. D-sa arată în mod foarte viu ura care există între militari și civili, desconsiderând-o. Apărătorul cere achitarea acuzatului.

Vorbește în urmă și d. Fleva, care de asemenea cere achitarea.

Ia apoi cuvîntul d. Disescu. Orato-

rul începe prin a face definiția cuvîntului insultă. Ast-fel, numai atunci poate exista insulta, când ea e adresată unui om cinstit, când ea lovește în onoarea cui-va; or, să admitem că vorbele injurioase din «Dreptatea» sunt ale lui Dumitrescu; ele fiind adresate lui Căliman, — pe care singur d-voastră, onorat consiliu, l'ați calificat de barbar, — ele nu pot fi o insultă. D. Disescu apără atât de magistral pe acuzat, în cât toată lumea credea că, după o asemenea pledoarie, verdictul nu putea fi de cât achitarea.

Dar nenorocire.

Un anume d. Cancicoff are curagiul și nesăbuinta să vorbească după un Disescu, și încă să vorbească fără să știe ce vrea să spue. Și tot amalgamul de vorbe fără șir au avut urmarea lor fatală. Înloc ca d. Dumitrescu să fie achitat; grație apărării d-lui Cancicoff — aceasta era părerea mai multor din auditor — a fost condamnat la 16 zile închisoare, și 50 de lei amendă.

GREFIER.

Cuvinte epigramatice

DIN CLINICA

In vechime, ni se spune,

Erau „zei în dispută...“

— Azi de suferi pentru... «Venus»,

Mercur.. singur ți ajută

SIGERID-IAȘI

PAȚANIILE LUI GULLIVER

Sub acest titlu vom începe în No. viitor a publica unul din cele mai interesante romane datorite celebrului scriitor *Swift*:

Partea întâia din

Pațaniile lui Gulliver

se petrece în țara *Lilliputiilor*, unde Gulliver pare acelora un om munte, mai mare de 1000 de ori de cât un locuitor din *Lilliput*.

Iată câte-va capitole din *Călătoria în Lilliput*, care, judecate chiar după titlu, dau a înțelege interesul lor deosebit:

Naufragiul lui Gulliver. — El e legat de către *Lilliputiieni* cu mii de lanțuri. — Împăratul vine să-l vază. — Buzunarele îi sunt inspectate. — Descrierea Curții din *Lilliput*. — Gulliver pus în libertate condițională. Intrarea lui Gulliver în capitala *pitiilor*. — Cum Gulliver bate pe inamicii captivînd el singur 50 de vase de război. Focul coprinde apartamentele Reginei. — Gulliver îl stinge într'un mod singular. Gulliver condamnat la orbire. — Fura în țara *Blefesci* lor. — O luntre rătăcită. — Gulliver reușește a pleca. — Reîntoarcearea.

Partea II-a din

PAȚANIILE LUI GULLIVER

este iarăși de cel mai mare interes, căci atunci se întîmplă altă nenorocire lui Gulliver: el naufragiază într'o călătorie ce face și ajunge în țara gigantilor, pe lângă cari Gulliver pare o păpușe.

Aceste interesante descrieri vor apare în 8-10 numere din „Foaia Populară“ iar în fie-care număr vom da mai multe gravuri, represintînd scenele cele mai interesante din acel capitol.

Atragem atențiunea stimaților noștri abonați și cititori asupra acestui interesant roman și-i sfătuim a păstra numerile pentru a-l avea în întregime.

În No. viitor deci, începem cu interesantele descrieri ale lui *Swift*:

PAȚANIILE LUI GULLIVER

traduse într'o limbă frumoasă și explicită.